

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marií Tegérovou v právním případě žalobce **Ing. Jiřího P.**, nar. xxx, bytem Xxx, zastoupeného Mgr. Petrem Kuhnem, advokátem zapsaným v seznamu advokátů pod č. 10624, se sídlem 28. října 767/12, Praha 1 – Nové Město, proti žalovaným **1) Tomášovi B.**, nar. xxx bytem xxx, zastoupeného Mgr. MUDr. Zdeňkem Kubickou, advokátem zapsaným v seznamu advokátů pod č. 10139, se sídlem Revoluční 655/1, Praha 1 – Staré Město, **2) Hany P.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupené Mgr. Jakubem Dostálem, advokátem zapsaným v seznamu advokátů pod č. 09713, se sídlem 28. října 767/12, Praha 1 – Nové Město, a **3) BOHEMIA ENERGY entity s. r. o.**, IČ: 273 86 732, se sídlem Na poříčí 1046/24, Praha 1 – Nové Město, zastoupené JUDr. Monikou Novotnou, advokátkou zapsanou v seznamu advokátů pod č. 03968, se sídlem Platněřská 191/2, Praha 1 – Staré Město, **o určení účastenství v třetí žalované**

t a k t o :

- I. **U r č u j e s e**, že druhá žalovaná je vlastníkem části podílu ve třetí žalované o velikosti 10 % odpovídající ke dni 12. březnu 2014 vkladu ve výši 40.000 Kč, která byla předmětem smlouvy o převodu podílu ze dne 12. března 2014 uzavřené s prvním žalovaným.
- II. První žalovaný **je p o v i n e n** uhradit žalobci k rukám jeho zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 18.634 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- III. Druhá žalovaná **je p o v i n n a** uhradit žalobci k rukám jeho zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 18.634 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- IV. Žalobce a třetí žalovaná vůči sobě **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenu zdejšímu soudu 15. července 2014 se žalobce domáhá, aby zdejší soud svým rozhodnutím určil, že druhá žalovaná je vlastníkem části podílu ve třetí žalované o velikosti 10 % odpovídající ke dni 12. březnu 2014 vkladu o velikosti 40.000 Kč. Uvedl, že druhá žalovaná uzavřela 30. dubna 2012 s prvním žalobcem smlouvu o smlouvě budoucí, ve které si

ujednali, že druhá žalovaná budoucí smlouvou převede na prvního žalovaného část svého podílu v třetí žalované o velikosti 10 %. Dále uvedl, že 12. března 2014 uzavřela druhá žalovaná a první žalovaný smlouvu, na základě které první žalovaná na druhého žalovaného část svého podílu v třetí žalované o velikosti 10 % převedla. K tomu uvedl, že obě smlouvy považuje za neplatné. Důvod neplatnosti přitom spatřuje ve skutečnosti, že k jejich uzavření nedal druhé žalované souhlas, když žalobce a druhá žalovaná jsou od 19. července 2001 manželé, když podíl druhé žalované v první žalované se nachází v jejich společném jmění, protože druhá žalovaná jej nabyla 20. prosince 2006, a když uzavření smlouvy o převodu části podílu v obchodní korporaci není běžnou záležitostí, ke které by se souhlas druhého manžela nevyžadoval. Ještě k tomu uvedl, že se neplatnosti obou smluv dovolal i vůči prvnímu žalovanému, a to dopisem datovaným 7. července 2014. Dále uvedl, že naléhavý právní zájem na určení vlastnictví této části podílu ve třetí žalované spatřuje ve skutečnosti, že tato část podílu v první žalované se má nacházet ve společném jmění žalobce a druhé žalované, a že tak toto určení má dopad i na jeho majetková práva.

První žalovaný nárok uplatněný v žalobě neuznal a navrhl, aby zdejší soud žalobu zamítl. Ve svém vyjádření doručeném zdejšímu soudu 10. září 2014 doplněným podáním doručeným zdejšímu soudu 4. prosince 2014 uvedl, že tvrzení žalobce o neexistenci jeho souhlasu s uzavřením kterékoliv z obou smluv je zcela nepravdivé a že se jej tak žalobce spolu s druhou žalovanou a třetí žalovanou snaží připravit o jeho podíl ve třetí účastnici. Uvedl, že mezi ním a žalobcem a druhou žalovanou existují dlouhodobé rozpory, které pramení z rozdílného pohledu na to, jestli splnil sjednané předpoklady pro nabytí podílu ve třetí žalované. K tomu dodal, že v roce 2012 uzavřel s druhou žalovanou smlouvu, kterou si ujednali, že na něj druhá žalovaná převede část svého podílu ve třetí žalované o velikosti 10 %, pokud první žalovaný splní dohodnuté podmínky, a to dodržení zákazu konkurence ze strany prvního žalovaného, tedy že první žalovaný a jemu podřízené osoby budou zprostředkovávat činnost pouze pro třetí žalovanou, zprostředkování uzavření ujednaného počtu smluv a rozhodnutí valné hromady třetí účastnice o rozdělení podílu druhé žalované a její souhlas s převodem části podílu o velikosti 10 % na prvního žalovaného. Dále k tomu dodal, že tento podíl o velikosti 10 % měl představovat prémii pro prvního žalovaného za výrazné navýšení hodnoty třetí žalované, a že proto byla za tento podíl sjednána symbolická cena ve výši 1 Kč. Ještě k tomu dodal, že poté, co první žalovaný splnil první dvě sjednané podmínky, opakovaně vyzval druhou žalovanou k zajištění rozdělení svého podílu a k zajištění souhlasu s převodem části jejího podílu o velikosti 10 % na prvního žalovaného a že od té doby existují mezi prvním žalovaným a druhou žalovanou rozpory, neboť druhá žalovaná od té doby namítá, že první žalovaný nesplnil druhou podmínku a že mu tak právo na nabytí podílu ve třetí žalované nevzniklo. Dále uvedl, že 19. března mu bylo druhou žalovanou sděleno, že valná hromada třetí žalované schválila převod části jejího podílu o velikosti 10 % na prvního žalovaného a že na něj druhá žalovaná tuto část podílu ve třetí žalované převádí nikoli s cílem splnit své smluvní povinnosti ze smlouvy z roku 2012, ale s odkazem na dosavadní spolupráci. K tomu dodal, že spolu s tím mu byla doručena pozvánka na zasedání valné hromady, na jehož pořad jednání bylo zařazeno i zvýšení základního kapitálu třetí žalované o 1.595.670.000 Kč, což pro prvního žalovaného znamenalo, že měl minimální lhůtu k zajištění částky 159.567.000 Kč představující jeho podíl na navýšované části základního kapitálu, aby zabránil snížení svého podílu na 0,003 %. Ještě podotkl, že už v té době byly pro prvního žalovaného významné dokumenty zakládány třetí žalovanou do sbírky listin obchodního rejstříku s výrazným prodlením.

Druhá žalovaná se k žalobě vyjádřila svým podáním doručeným zdejšímu soudu 9. září 2014, ve kterém uvedla, že souhlas žalobce k uzavření smlouvy z 12. března 2014 neměla, neboť

smlouvu s prvním žalovaným uzavřela pod výhrůzkami prvního žalovaného, a že po jejím uzavření prvnímu žalovanému a třetí žalované oznámila, že smlouvu považuje za neplatnou, resp. že od ní odstupuje. Uzavřela, že s tvrzeními žalobce souhlasí, a navrhla, aby zdejší soud žalobě vyhověl.

Třetí žalovaná se k žalobě vyjádřila svým podáním doručeným zdejšímu soudu 5. září 2014 doplněným podáním doručeným zdejšímu soudu 2. února 2015, ve kterém uvedla, že 11. července 2014 jí bylo doručeno oznámení žalobce o neplatnosti smlouvy z 12. března 2014 z důvodu nedostatku jeho souhlasu s uzavřením této smlouvy, a že jí není známo, že by žalobce udělil k uzavření této smlouvy svůj souhlas.

Podáním doručeným zdejšímu soudu 5. května 2015 reagovala třetí žalovaná na vyjádření prvního žalovaného a na vyjádření druhé žalované. K vyjádření prvního žalovaného uvedla, že odmítá tvrzení, že by s někým spolupracovala na tom, aby prvního žalovaného připravila o jeho podíl, jakož i že jeho tvrzení týkající se splnění podmínek stanovených ve smlouvě z 30. dubna 2012 nejsou pro toto řízení významné, když řešena je jejich neplatnost pro absenci souhlasu žalobce, coby manžela druhé účastnice. K vyjádření druhé žalované uvedla, že tvrzení uvedené druhou žalovanou nijak nerozporuje.

Podáním doručeným zdejšímu soudu 11. ledna 2017 reagoval první žalovaný na dosavadní vyjádření ostatních účastníků týkajících se zejména neexistence souhlasu žalobce, coby manžela druhé žalované, s uzavřením smluv druhou žalovanou. Uvedl, že žalobce souhlas s uzavřením obou smluv dal, a to konkludentně. Poprvé svůj souhlas žalobce udělil v březnu 2012, když v rámci jednání o podmínkách, za nichž žalovanému vznikne právo na nabytí podílu ve třetí žalované, žalobce sdělil prostřednictvím e-mailové zprávy odeslané 26. března 2012 z pracovního mailu druhé žalované své připomínky a svůj požadavek, aby nabyvatelem podílu byl přímo první žalovaný. Podruhé svůj souhlas žalobce udělil v březnu 2014, kdy coby jednatel třetí žalované svolal zasedání valné hromady třetí žalované na 12. března 2014, přičemž předmětem tohoto zasedání valné hromady bylo, mimo jiné, i vyslovení souhlasu s převodem části podílu druhé žalované o velikosti 10 %, kdy na tomto zasedání coby předseda valné hromady návrh na vyslovení souhlasu bez jakýchkoliv připomínek předložil, kdy na tomto zasedání dále jako zástupce společníka třetí žalované, společnosti MR COMMUNICATIONS, s. r. o., IČ: 256 13 031, se sídlem Na poříčí 1046/24, Praha 1 – Nové Město, hlasoval pro vyslovení souhlasu s převodem, a kdy coby jednatel třetí žalované tuto smlouvu převzal a podepsal rejstříkový návrh na zápis změn, kdy bylo prvnímu žalovanému zástupcem žalobce, druhé žalované a třetí žalované oznámeno, že smlouva z 12. března 2014 byla platně uzavřena a kdy mu byla žalobcem, coby jednatelem třetí účastnice doručena pozvánka na zasedání valné hromady třetí žalované konané 27. března 2014. Potřetí svůj souhlas udělil v dubnu 2014, kdy prvnímu žalovanému zaslal pozvánku na tři zasedání valné hromady třetí účastnice konané 15. května 2014.

Podáním doručeným zdejšímu soudu 19. ledna 2017 potom první žalovaný doplnil svá tvrzení o splnění podmínek, za kterých mu vznikne právo nabýt část podílu ve třetí žalované, ujednaných ve smlouvě z 30. dubna 2012. Uvedl, že tato skutečnost byla předmětem řízení u Obvodního soudu pro Prahu 3, a to pod spisovou značkou 17 C 246/2014, jakož i u Městského soudu v Praze, a to pod spisovou značkou 90 Co 318/2015, a že oba soudy rozhodly, že první žalovaný své podmínky z této smlouvy splnil.

S tvrzením prvního žalovaného o udělení souhlasu s uzavřením smluv žalobce nesouhlasil. Na jednání konaném u zdejšího soudu 1. února 2017 uvedl, že skutečnosti, z nichž existenci

souhlasu žalobce s uzavřením smlouvy mezi druhou žalovanou a prvním žalovaným, existenci tohoto souhlasu neprokazují, neboť ve všech prvním žalovaným uvedených případech vystupoval žalobce jako zástupce jiné osoby, pročež se v tu dobu učiněná jednání nepřičítají žalobci, nýbrž jím zastupované osobě.

Podáním doručeným zdejšímu soudu 20. února 2017 třetí účastnice doplnila svá dosavadní tvrzení. Uvedla, že nezpochybňuje uzavření smlouvy z 30. dubna 2012 mezi prvním žalovaným a druhou žalovanou, ale že žalobce se ani v této smlouvě ani jiným svým právním jednáním nezavázal udělit souhlas. Dále uvedla, že se ztotožňuje s názorem žalobce v tom, že pokud jde o jednání žalobce v pozici jednatele třetí žalované vůči prvním žalovanému, tak že potom je takové jednání nutno chápat jako jednání za třetí žalovanou, a že z tohoto jednání nelze dovozovat jeho souhlas s uzavřením obou smluv, neboť jako jednatel třetí žalované měl povinnost za třetí žalovanou s prvním žalovaným jednat, aniž by mohl projevit svou vůli, jakož i že stejně tak nelze za souhlas žalobce považovat jeho jednání coby jednatele společnosti MR COMMUNICATIONS, s. r. o.

Podáním doručeným zdejšímu soudu 31. ledna 2017 žalobce doplnil svá tvrzení ohledně skutečnosti, že smlouvu z 12. března 2014 uzavřela druhá žalovaná pod výhrůzkami prvního žalovaného. Uvedl, že první žalovaný druhé žalované vyhrožoval již poté, co v říjnu 2013 vyzval druhou žalovanou ke splnění jejich podmínek pro převod dohodnuté části podílu ve třetí žalované a co druhá žalovaná namítla, že jeho podmínky dosud za splněné nepovažuje, přičemž druhé žalované vyhrožoval uplatněním pohledávky na náhradu újmy v podobě ušlého zisku vzniklého nepřevedením části podílu ve třetí žalované, kterou následně převedl na společnost Arca Investments, a. s., IČ: 359 75 041, se sídlem Plynárenská 7/A, Bratislava, Slovenská republika, která tuto pohledávku nakonec skutečně uplatnila. Dále uvedl, že současně s tím zahájila společnost Pozitive Energy, a. s. (tehdy pod firmou Arca Bohemia Energy a. s.), IČ: 279 43 046, se sídlem Doudlebská 1699/5, Praha 4 – Nusle, reklamu cílenou na dosavadní zákazníky třetí žalované. K tomu dodal, že provázání obou kroků dovozuje ze skutečnosti, že obě společnosti jsou navázány na Ing. Pavola K., nar. xxx, který sám sebe profiluje jako „*hráče jiného kalibru*“ a který je znám několika kontroverzními obchody. Dále uvedl, že první žalovaný činil na druhou žalovanou nátlak i volbou svého zástupce, Mgr. Roberta V., který je znám spoluprací s Petrem S. a Ivo H., kteří byli v minulosti obviněni z podvodu, praní špinavých peněz, podplácení, přijetí úplatku nebo z účasti v organizovaném gangu, nebo spoluprací se společností SPM – Security Paper Mill, a. s. (tehdy pod firmou NEOGRAPH, a. s.), IČ: 251 43 468, se sídlem Americká 340/41, Praha 2 – Vinohrady, která je zřejmě napojena na Ivo R..

Podáním doručeným zdejšímu soudu 17. února 2017 a doplněným podáním doručeným zdejšímu soudu 5. dubna 2017 první žalovaný reagoval na dosavadní podání ostatních účastníků. Uvedl, že není pravdou, že by druhé žalované jakkoliv vyhrožoval, nýbrž že druhou žalovanou pouze upozornil na porušení smluvených ujednání, přičemž bránění svých práv nelze za bezprávné výhrůžky považovat. K tomu dodal, že postoupení své pohledávky na náhradu škody v podobě ušlého zisku bylo opět jeho právem, stejně jako bylo právem nabyvatele této pohledávky domáhat se jí u soudu a v souvislosti s tím zaslat druhé žalované předžalobní výzvu. Uvedl, že rovněž není pravdou, že by volba Mgr. Roberta V. jako zástupce prvního žalovaného měla být forma nátlaku na druhou žalovanou. K tomu dodal, že většina informací týkající se osoby Mgr. Roberta V. nebyla veřejnosti v době jednání mezi prvním žalovaným a druhou žalovanou známa a že v té době ani druhá žalovaná s Mgr. Robertem V. osobně nejednala, neboť veškerá komunikace probíhala pouze přes tehdejšího zástupce druhé žalované. Uzavřel, že v době uzavírání obou smluv druhá žalovaná žádné

obavy neměla a ani mít nemohla. Dále doplnil další případy, z nichž dovozuje existenci žalobcova souhlasu, a to z jeho vyjádření v článku v Hospodářských novinách vydaném 26. března 2014 a v článku v Ekonomu vydaném 10. dubna 2014, z nichž se podává, že žalobce a druhá žalovaná se rozhodli převést tuto část podílu ve třetí žalované na prvního žalovaného.

Na základě shodných tvrzení stran, navržených důkazů (smlouva uzavřená 30. dubna 2012 mezi druhou žalovanou a prvním žalovaným; smlouva uzavřená 12. března 2014 mezi druhou žalovanou a prvním žalovaným; smlouva uzavřená 26. února 2014 mezi druhou žalovanou a společností MR COMMUNICATIONS, s. r. o.; výpisy z obchodního rejstříku o třetí žalované pořízený 15. července 2014, 11. září 2014 a 13. ledna 2017; výpis obsahu sbírky listin třetí žalované; výpisy z obchodního rejstříku o společnosti MR COMMUNICATIONS, s. r. o. pořízený 11. září 2014 a 13. ledna 2017; pozvánka na zasedání valné hromady třetí žalované konané 15. května 2014 od 10 hodin dopoledne; pozvánka na zasedání valné hromady třetí žalované konané 15. května od 11 hodin dopoledne; pozvánka na zasedání valné hromady třetí žalované konané 15. května od 14 hodin odpoledne; pozvánka na zasedání valné hromady třetí žalované konané 7. prosince 2015 od 9 hodin dopoledne; návrh společnosti MR COMMUNICATIONS, s. r. o. adresovaný třetí žalované a datovaný 24. listopadu 2015 na vyloučení prvního žalovaného z třetí žalované; notářský zápis NZ 220/2013 vyhotovený 21. listopadu 2013 JUDr. Ivou Šídovou; notářský zápis NZ 81/2014 vyhotovený 12. března 2014 JUDr. Ivou Šídovou; notářský zápis NZ 103/2014 vyhotovený 27. března 2014 JUDr. Ivou Šídovou; notářský zápis NZ 553/2015, N 622/2015 vyhotovený 18. června 2015 Mgr. Richardem Brázdou; notářský zápis NZ 559/2014, N 671/2014 vyhotovený 18. května 2014 Mgr. Richardem Brázdou; notářský zápis NZ 804/2015, N 892/2015 vyhotovený 24. srpna 2015 Mgr. Richardem Brázdou; zápis ze zasedání valné hromady třetí žalované konaného 6. března 2014 od 13 hodin odpoledne; zápis ze zasedání valné hromady třetí žalované konaného 15. května 2014 od 10 hodin dopoledne; zápis ze zasedání valné hromady třetí žalované konaného 15. května 2014 od 11 hodin dopoledne; zápis ze zasedání valné hromady třetí žalované konaného 15. května 2014 od 14 hodin odpoledne; oddací list žalobce a druhé žalované vydaný 29. května 2014 Úřadem městské části Praha 4; prohlášení žalobce učiněné 15. prosince 2015; prohlášení druhé žalované učiněné 24. dubna 2017; dopis žalobce datovaný 7. července 2014 a adresovaný prvnímu žalovanému spolu s podacím lístkem; dopis zástupce prvního žalovaného adresovaný zástupci žalobce a datovaný 11. července 2014 spolu s podacími lístky; dopis prvního žalovaného datovaný 26. září 2013 a adresovaný druhé žalované spolu s doručenkou; dopis prvního žalovaného datovaný 6. prosince 2013 a adresovaný druhé žalované; dopis zástupce třetí žalované adresovaný zástupci prvního žalovaného a datovaný 19. prosince 2013; potvrzení třetí žalované o splnění podmínek datované 18. července 2012, 30. října 2012 a 9. dubna 2013; dopis zástupce třetí žalované adresovaný prvnímu žalovanému a datovaný 18. února 2014; e-mail společnosti EMTC – Czech a. s. datovaný 22. března 2012 a adresovaný žalobci spolu s přílohou – návrhem smlouvy o smlouvě budoucí mezi druhou žalovanou a společností EMTC – Czech a. s. včetně příloh; e-mail společnosti EMTC – Czech a. s. datovaný 27. března 2012 a adresovaný žalobci spolu s přílohou – návrhem smlouvy o smlouvě budoucí mezi druhou žalovanou a prvním žalovaným včetně příloh; e-mailová komunikace mezi žalobcem a společností EMTC – Czech a. s. z 26 až 29. března 2012; dodatek z 26. března 2012 ke smlouvě uzavřené 1. ledna 2011 mezi třetí žalovanou a společností EMTC – Czech a. s.; návrh smlouvy o převodu podílu ve třetí žalované mezi druhou žalovanou a první žalovaným; návrh smlouvy o převodu podílu ve třetí žalované mezi žalobcem a prvním žalovaným; smlouva uzavřená 1. ledna 2011 mezi třetí žalovanou a společností EMTC – Czech a. s. o zprostředkování spolu s přílohami a dodatky; smlouva uzavřená 1. ledna 2011 mezi třetí žalovanou a společností d2d CZ s. r. o. o zprostředkování; dopis zástupce prvního žalovaného adresovaný zástupci druhé žalované a

datovaný 24. října 2013; dopis prvního žalovaného adresovaný druhé žalované a datovaný 2. října 2013; dopis zástupce druhé žalované adresovaný prvnímu žalovanému a datovaný 16. října 2013; dopis zástupce prvního žalovaného adresovaný zástupci druhé žalované a adresovaný 7. listopadu 2013; dopisy prvního žalovaného adresované druhé žalované a datované 6. prosince 2013 a 30. prosince 2013; dopis zástupce druhé žalované adresovaný zástupci prvního žalovaného a datovaný 19. prosince 2013; dopis společnosti Arca Investments, a. s. adresovaný druhé žalované a datovaný 22. ledna 2014; smlouva o postoupení pohledávky uzavřená 27. prosince 2013 mezi prvním žalovaným a společností Arca Investments, a. s.; výpis z obchodního registru Slovenské republiky o společnosti Arca Investments, a. s. pořízený 30. ledna 2017; výpis z obchodního rejstříku o společnosti Pozitive Energy, a. s. pořízený 30. ledna 2017; návrh smlouvy o převodu podílu v třetí žalované mezi prvním žalovaným a žalobcem; dopis společnosti Arca Investments, a. s. datovaný 22. ledna 2014; články Xxx vydaném v Hospodářských novinách xxx, Xxx vydaný v Hospodářských novinách xxx, Xxx vydaný v Hospodářských novinách xxx, Xxx vydaný v Hospodářských novinách xxx, a Xxx vydaný v Hospodářských novinách xxx; článek Xxx vydaný na serveru www.novinky.cz xxx; článek Ixxx vydaný na serveru www.lidovky.cz xxx; článek xxx vydaný xxx v časopisu Týden; článek Xxx. vydaný xxx v týdeníku Ekonom; článek Xxx vydaný xxx v časopise Týden; články Xxx xxx xxx vydané na serveru motejlek.com xxx; články Xxx xxx xxx vydané v Hospodářských novinách xxx; článek Xxx vydaný na serveru motejlek.com xxx; články xxx xxx xxx vydané xxx v Hospodářských novinách; články xxx xxx xxx vydané xxx na serveru motejlek.com; články xxx xxx xxx vydané xxx v týdeníku Ekonom; článek xxx xxx xxx vydaný xxx na serveru motejlek.com; článek xxx vydaný xxx na serveru motejlek.com; tiskové prohlášení NEOGRAPH, a. s. ze xxx; nepojmenovaný text vydaný na serveru tn.nova.cz ze xxx; článek xxx vydaný xxx na serveru parlamentnilisty.cz; dopis zástupce třetí žalované adresovaný zástupci prvního žalovaného a datovaný 9. ledna 2014; výzva Obvodního ředitelství policie Praha I č. j. KRPA-392373-23/TČ-2014-001192-1-BO; vyjádření prvního žalovaného coby dlužníka v insolvenčním řízení vedeném u zdejšího soudu pod spisovou značkou MSPH 79 INS 22188/2015 z 29. září 2015 spolu s doplněním; dovolání prvního žalovaného coby dlužníka v insolvenčním řízení vedeném u zdejšího soudu pod spisovou značkou MSPH 79 INS 22188/2015 z 26. července 2016; e-mail Pavola K. datovaný 31. prosince 2013 a adresovaný druhé žalované; stejnopis žaloby podané 28. srpna 2014 u Obvodního soudu pro Prahu 1 společností Arca Investments, a. s. proti druhé žalované na zaplacení částky 629.999.999 Kč; žádost o udělení licence podaná 18. února 2014 společností Pozitive Energy, a. s.; skutečností soudu obecně známých nebo známých mu z jeho vlastní činnosti (usnesení zdejšího soudu č. j. 73 Cm 89/2014-29 ze 4. dubna 2014; žaloba, na základě které bylo u Obvodního soudu pro Prahu 1 vedeno řízení pod spisovou značkou 14 C 108/2014; usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 č. j. 14 C 108/2014-20 z 13. května 2014; usnesení zdejšího soudu č. j. 73 Cm 218/2014-25 z 24. července 2014; usnesení zdejšího soudu č. j. 73 Cm 218/2014-88 z 1. září 2014; rozsudek Vrchního soudu vydaného 13. února 2017 v právním případě vedeném pod spisovou značkou 6 To 51/2016; rozsudek zdejšího soudu č. j. 2 Cm 9/2014-80 z 20. ledna 2015; usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 98/2015-103 z 22. prosince 2015; zápis z jednání konaného u Obvodního soudu pro Prahu 3 v řízení vedeném pod spisovou značkou 17 C 246/2014; rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 č. j. 17 C 246/2014-300 z 1. července 2015; rozsudek zdejšího soudu č. j. 90 Co 318/2015-361 z 15. března 2016 rozhodnutí České národní banky č. j. 2017/13506/570 z 26. ledna 2017; návrhu, na základě kterého bylo u zdejšího soudu vedeno řízení pod spisovou značkou 2 Nc 8022/2014; návrh, na základě kterého bylo u zdejšího soudu vedeno pod spisovou značkou MSPH 59 INS 8445/2014; návrh na zahájení insolvenčního řízení datovaný 25. září 2014) a nesporných skutečností dospěl soud k následujícím skutkovým závěrům:

V době podání žaloby měla třetí žalovaná dva společníky, a to prvního žalovaného, kterému náležel podíl o velikosti 10 %, a společnost MR COMMUNICATIONS, s. r. o., které náležel podíl o velikosti 90 %. K tomu bylo zdejší soudem dále zjištěno, že první žalovaný se stal společníkem třetí žalované na základě smlouvy uzavřené 12. března 2014 mezi prvním žalovaným a druhou žalovanou, když druhá žalovaná byla v té době společnicí třetí žalované s podílem o velikosti 40 % a když dalšími společníky třetí žalované v té době byli žalobce s podílem o velikosti 21 % a společnost MR COMMUNICATIONS, s. r. o. s podílem o velikosti 39 %. Dále dospěl zdejší soud ke skutkovým závěrům, že jedním z jednatelů třetí žalované je žalobce, přičemž tato funkce mu vznikla 17. května 2007 a trvá dosud.

Dále soud na základě výše uvedených navržených důkazů, skutečností soudu obecně známých nebo známých mu z jeho vlastní činnosti, jakož i na základě nesporných skutečností dospěl k závěru, že první žalovaný a s ním propojené společnosti EMTC – Czech a. s. a d2d CZ s. r. o. spolupracovaly s třetí žalovanou, a to tak, že první žalovaný prostřednictvím společností EMTC – Czech a. s. a d2d CZ s. r. o. vyhledával pro třetí žalovanou nové zákazníky a zprostředkoval uzavření smluv mezi třetí žalovanou a těmito zákazníky, a že si v rámci této spolupráce první žalovaný a druhá žalovaná, tehdejší společnice třetí žalované, smlouvou z 30. dubna 2012 sjednali, že dojde-li v rámci této spolupráce k naplnění několika ve smlouvě uvedených předpokladů, převede druhá žalovaná na prvního žalovaného část svého podílu ve třetí žalované, a to část o velikosti 10 %. Dále soud na základě výše uvedených důkazů a skutečností zjistil, že následně vznikly mezi prvním žalovaným na jedné straně a druhou žalovanou na straně druhé spory o to, zda tyto předklady podmiňující vznik práva na nabytí části podílu ve třetí žalované od druhé žalované byly naplněny, jakož i že v návaznosti na tyto spory druhá žalovaná sice na prvního žalovaného část svého podílu ve třetí žalované o velikosti 10 % převedla, a to za 1 Kč, ale že tak učinila z vlastní vůle a nikoli proto, že by byly naplněny ony dříve sjednané předpoklady.

Dále soud na základě výše uvedených navržených důkazů, skutečností soudu obecně známých nebo známých mu z jeho vlastní činnosti, jakož i na základě nesporných skutečností dospěl k závěru, že žalobce a druhá žalovaná jsou od 19. července 2001 manželé a že druhá žalovaná nabyla podíl ve třetí žalované 20. prosince 2006, tedy za trvání manželství druhé žalované a žalobce, pročež se její podíl ve třetí žalované stal součástí společného jmění druhé žalované a žalobce.

Dále soud poznamenává, že na základě shodných tvrzení stran, výše uvedených důkazů, skutečností soudu obecně známých nebo známých mu z jeho vlastní činnosti, jakož i na základě nesporných skutečností mu je známo, že mezi prvním žalovaným na jedné straně a žalobcem a druhou účastnicí na druhé straně existuje vícero sporů, kvůli kterým je u zdejšího soudu vedena řada řízení, např. řízení vedená pod spisovými značkami 73 Cm 134/2014, 73 Cm 187/2014, 73 Cm 215/2014, 73 Cm 216/2014, 73 Cm 219/2014, 73 Cm 261/2014, 73 Cm 346/2014, 73 Cm 408/2014 a 73 Cm 409/2014. Ještě k tomu soud poznamenává, že mnohé, ze skutečností, které navrhovatel a první účastnice v rámci tohoto řízení tvrdili, jsou předmětem oněch dalších řízení (např. spor o to, zda první žalovaný splnil všechny podmínky dohodnuté s druhou žalovanou ve smlouvě z 30. dubna 2012, zda se první žalovaný stal společníkem třetí žalované nebo o to, zda je některé usnesení valné hromady třetí žalované platné či nikoliv), přičemž pro toto řízení nejsou rozhodnými skutečnostmi, když s předmětem tohoto řízení nesouvisí. Z toho důvodu se zdejší soud v tomto řízení nezabýval ani tvrzeními, ani důkazy navrženými k jejich prokázání, která se týkala těch skutečností, které jsou předmětem oněch samostatných řízení a které nejsou pro toto řízení rozhodné nebo významné.

K některým navrženým důkazům, a to novinovým článkům, zdejší soud poznamenává, že při jejich hodnocení přihlížel ke skutečnosti, že skutečnosti, k jejichž prokázání byly navrženy, prokazují pouze odvozeně, a to přes redaktora – autora článku, neboť z se z nich podává, co uvedl jejich autor, že mu bylo řečeno (např. nález Ústavního soudu vydaný 3. června 2003 v právním případě vedeném pod spisovou značkou I. ÚS 177/2001).

Podle § 164 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník v platném znění (dále jako „obč. zák.“) platí, že člen statutárního orgánu může zastupovat právnickou osobu ve všech záležitostech.

Z § 545 obč. zák. se podává, že právní jednání vyvolává právní následky, které jsou v něm vyjádřeny, jakož i právní následky plynoucí ze zákona, dobrých mravů, zvyklostí a zavedené praxe stran.

Podle § 546 obč. zák. platí, že právně lze jednat konáním nebo opomenutím, že se tak může stát výslovně nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnost o tom, co jednající osoba chtěla projevit.

Z § 580 odst. 1 obč. zák. se podává, že neplatné je právní jednání, které se přičí dobrým mravům, jakož i právní jednání, které odporuje zákonu, pokud to smysl a účel zákona vyžaduje.

Podle § 586 obč. zák. platí, že je-li neplatnost právního jednání stanovena na ochranu zájmu určité osoby, může vznést námitku neplatnosti jen tato osoba, jakož i že nenamítne-li oprávněná osoba neplatnost právního jednání, považuje se právní jednání za platné.

Podle § 709 odst. 1 obč. zák. platí, že součástí společného jmění je to, čeho nabyt jeden z manželů nebo čeho nabyli oba manželé společně za trvání manželství, s výjimkou toho, co slouží osobní potřebě jednoho z manželů, nabyt darem, děděním nebo odkazem jen jeden z manželů, ledaže dárce při darování nebo zůstavitel v pořízení pro případ smrti projevil jiný úmysl, nabyt jeden z manželů jako náhradu nemajetkové újmy na svých přirozených právech, nabyt jeden z manželů právním jednáním vztahujícím se k jeho výlučnému vlastnictví, a nabyt jeden z manželů náhradou za poškození, zničení nebo ztrátu svého výhradního majetku.

Z § 714 obč. zák. se podává, že v záležitostech týkajících se společného jmění a jeho součástí, které nelze považovat za běžné, právně jednájí manželé společně, nebo jedná jeden manžel se souhlasem druhého, přičemž jedná-li právně manžel bez souhlasu druhého manžela v případě, kdy souhlasu bylo zapotřebí, může se druhý manžel dovolat neplatnosti takového jednání.

Podle § 194 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech v platném znění (dále jako „zák. o obch. korp.“) platí, že statutárním orgánem společnosti s ručením omezeným je jeden nebo více jednatelů.

Podle §§ 153 odst. 1 a 154 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád v platném znění (dále jako „obč. soud. řád“) platí, že soud rozhoduje na základě zjištěného skutkového stavu věci, přičemž rozhodující je stav v době jeho vyhlášení.

Z § 151 odst. 1 obč. soud. řádu se podává, že v rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí, soud současně rozhodne i o povinnosti k náhradě nákladů řízení.

Podle § 142 obč. soud. řádu platí, že soud přizná účastníkovi řízení, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, přičemž v § 137 obč. soud. řádu se podává, že náklady řízení jsou zejména hotové výdaje účastníka a jeho zástupce, včetně soudního poplatku, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady důkazů, tlumočné, náhrada za daň z přidané hodnoty a, je-li zástupcem účastníka řízení advokát, tak ještě odměna za zastupování určená podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) v platném znění (dále jako „adv. tarif“) a podle jejich ustanovení o mimosmluvní odměně.

Výše mimosmluvní odměny se podle § 6 odst. 1 adv. tarifu stanoví podle sazby mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby a podle počtu úkonů právní služby, které advokát v právní věci udělal. Sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby činí 2.500 Kč, neboť podle § 9 odst. 3 písm. a) adv. tarifu se v případech týkajících se určení, zda existuje právní vztah nebo právo k věci penězi neocenitelné, za tarifní hodnotu považuje částka 35.000 Kč a podle § 7 bodu 5 adv. tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby v tarifní hodnotě přes 10.000 Kč do 200.000 Kč částku 1.500 Kč a 40 Kč za každých započatých 1.000 Kč, o které hodnota převyšuje 10.000 Kč. Úkony právní služby, na něž se sazba mimosmluvní odměny vztahuje, jsou potom vyjmenovány v § 11 adv. tarifu.

Výše náhrady hotových výdajů se podle § 13 odst. 3 adv. tarifu stanoví částkou 300 Kč za jeden úkon právní služby.

Náhrada za daň z přidané hodnoty se advokátovi přizná, pokud o ni požádá a pokud podle § 14a odst. 1 adv. tarifu předloží soudu osvědčení o registraci plátce daně z přidané hodnoty.

Vzhledem k tomu, že se žalobce domáhá určení, že druhá žalovaná je vlastníkem části podílu ve třetí žalované o velikosti 10 % odpovídající ke 12. březnu 2014 vkladu o velikosti 40.000 Kč z důvodu, že převod této části podílu je neplatný pro absenci jeho souhlasu s tímto převodem, postupoval zdejší soud podle §§ 153 odst. 1 a 154 odst. 1 obč. soud. řádu a návrhu vyhověl. Zdejší soud totiž dospěl k závěru, že převod této části podílu z druhé žalované na prvního žalovaného je neplatný podle §§ 580 odst. 1 a 714 obč. zák.

V době, kdy druhá žalovaná převedla část svého podílu ve třetí žalované na prvního žalovaného, byli druhá žalovaná a žalobce manželé a její podíl ve třetí žalované byl součástí jejich společného jmění podle § 709 odst. 1 *in principio* obč. zák., neboť její druhá žalovaná nabyla za trvání manželství a neboť se nejednalo o žádný případ, kdy by její druhá žalovaná nabyla do svého výlučného vlastnictví. Vzhledem k tomu, že se tento podíl ve třetí žalované nacházel ve společném jmění žalobce a druhé žalované, vztahovalo se na něj i pravidlo obsažené v § 714 odst. 1 obč. zák. upravující zařizování záležitostí týkajících se společného jmění. Podle tohoto pravidla přitom platí, že v záležitostech, které se týkají společného jmění a jeho součástí a které nelze považovat za běžné, jednají buď oba manželé společně, nebo jeden manžel se souhlasem druhého. K tomu soud uvádí, že podle ustáleného soudního výkladu se převod podílu ve společnosti s ručením omezeným, který se nachází ve společném jmění manželů, považuje za záležitost, kterou nelze považovat za běžnou (srov. usnesení Nejvyššího soudu vydané 15. září 2009 v právním případě vedeném pod spisovou značkou 29 Cdo 673/2008 a rozsudek Nejvyššího soudu vydaný 13. července 2011 v právním případě vedeném pod spisovou značkou 22 Cdo 3450/2009). Vzhledem k tomu, že i podíl druhé žalované ve třetí žalované se nacházel ve společném jmění žalobce a druhé žalované, jakož i

k tomu, že převod tohoto podílu nebo jeho části na jinou osobu představuje záležitost, kterou nelze považovat za běžnou, platí, že pro převod tohoto podílu nebo jeho části se podle § 714 odst. 1 obč. zák. vyžaduje, aby buď jednali žalobce a druhá žalovaná společně, nebo aby jednal některý z nich se souhlasem druhého.

V posuzovaném případě však druhá žalovaná převedla část svého podílu ve třetí žalované na prvního žalovaného sama, a to smlouvou z 12. března 2014. Pro posouzení, zda se jedná o platný převod nebo zda je tento převod neplatný, bylo potřeba zjistit, zda bylo postupováno v souladu s pravidlem obsaženým v § 714 odst. 1 obč. zák., konkrétně pak, zda manžel druhé žalované, tj. žalobce, dal k převodu této části podílu ve třetí žalované souhlas. K tomu soud dodává, že obecná právní nauka uzavřela, že takový souhlas může být udělen jakkoliv (tj. že pro něj není předepsaná žádná zvláštní forma, neboli písemně, ústně, ale i konkludentně; např. tím, že druhý manžel následně nenapadá jednání prvního z nich), jakož i že může být udělen kdykoliv, tedy nejen předem, ale i dodatečně. Dále k tomu zdejší soud poznamenává, že podle obecné právní nauky dále platí, že tento souhlas druhý manžel činí nikoli vůči smluvní protistraně, nýbrž vůči prvnímu (jednajícímu) manželovi.

S ohledem na vymezení požadavků kladených právní úpravou na souhlas druhého manžela podle § 714 odst. 1 obč. zák. zdejší soud dospěl k závěru, že v posuzovaném případě nebyl s převodem části podílu ve třetí žalované učiněným druhou žalovanou dán souhlas žalobce, coby jejího manžela. Se závěry prvního žalovaného, smluvní protistrany druhé žalované a nabyvatele části podílu ve třetí žalované, který dovozoval existenci souhlasu žalobce daného konkludentně, se zdejší soud neztotožnil. Žalovaný totiž dovozoval existenci konkludentního souhlasu žalobce z několika jeho jednání. Za prvé z jednání žalobce coby jednatele třetí žalované, kterým svolal zasedání valné hromady třetí žalované na 12. března 2014, na jehož pořadu jednání bylo i vyslovení souhlasu s převodem části podílu druhé žalované o velikosti 10 %, z jednání žalobce, coby jednatele třetí žalované, kdy na tomto zasedání coby předseda valné hromady návrh na vyslovení souhlasu bez jakýchkoliv připomínek předložil, z jednání žalobce, coby jednatele společnosti MR COMMUNICATIONS, s. r. o., kdy na tomto zasedání valné hromady třetí žalované hlasoval pro vyslovení souhlasu s převodem, a z jednání žalobce coby jednatele třetí žalované, kdy za třetí žalovanou smlouvu o převodu části podílu převzal a podepsal rejstříkový návrh na zápis změn. Dále jej dovozoval z jednání žalobce coby jednatele třetí žalované, kdy mu doručena pozvánka na zasedání valné hromady třetí žalované konané 27. března 2014, jakož i z jednání žalobce coby jednatele třetí žalované, kdy mu byla doručena pozvánka na zasedání valné hromady třetí žalované konané 15. května 2014. Zdejší soud totiž dospěl k závěru, že z žádného z jednání žalobce, z nichž první žalovaný existenci souhlasu v konkludentní formě dovozuje, žádný takový jeho souhlas dovodit nelze.

Souhlas je nutno chápat jako jednostranné právní jednání ve smyslu §§ 545 a 546 obč. zák. Pro každé právní jednání přitom platí, že je přičitatelné určité konkrétní osobě, tedy, že právní důsledky s ním spojené ponese určitá konkrétní osoba. Tak platí, že právní jednání, které učinila osoba sama za sebe, je přičitatelné právě této osobě, jakož i, že právní jednání, které učinila určitá osoba v souladu s právním řádem za jiného (v jeho zastoupení), je přičitatelné oné jiné osobě, tj. zastoupenému. Všechna jednání, z nichž první žalovaný dovozuje existenci souhlasu žalobce, však žalobce učinil coby jednatel třetí účastnice nebo coby jednatel společnosti MR COMMUNICATIONS, s. r. o. Podle § 194 odst. 1 zák. o obch. korp. ve spojení s § 164 odst. 1 obč. zák. přitom platí, že jednatel je, jakožto statutární orgán společnosti, zástupcem společnosti s ručením omezeným. Jak plyne z odborné právní nauky, současná právní úprava právnických osob stojí na tzv. teorii fikce, tedy na teorii, podle které

jsou právnické osoby pouhou právní konstrukcí (právní fikcí), pročež nemají vlastní vůli a pročež jim je přiřítána vůle za ně jednajících lidí. Ke shodnému závěru dospěl i ustálený soudní výklad, když uzavřel, že právní jednání právnické osoby (stejně jako existence této korporace vůbec) jsou nepochybně pouze určitou právní konstrukcí, neboť se jedná vždy o jednání lidí, nacházejících se v určitém právním poměru k oné právnické osobě, přičemž jednání těchto lidí jsou považována za jednání právnických osob v případě, když splňují náležitosti přiřítatelnosti těchto jednání právnickým osobám, a přičemž lze rozlišovat dvě skupiny lidí, které činí jednání právnické osoby, a to jednak statutární orgány, tj. osoby, které jsou k tomu oprávněny zákonem, smlouvou o zřízení právnické osoby nebo zakládací listinou; jejich oprávnění činit právní jednání přiřítatelné přímo právnickým osobám se týká celého rozsahu speciální subjektivity právnické osoby a vyplývá přímo ze zřizovací dokumentace právnické osoby, jednak jiní pracovníci právnické osoby nebo členové, jestliže je to stanoveno ve vnitřních předpisech právnické osoby nebo je to vzhledem k jejich pracovnímu zařazení obvyklé, případně jsou k tomuto jednání *in concreto* pověřeni (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ans 6/2010-42 z 18. srpna 2010, m. č. 19).

Vzhledem k tomu, že ve všech prvním žalovaným označených a zdejšímu soudem posuzovaných případech jednal žalobce jako zástupce právnické osoby, je nutno uzavřít, že ve všech těchto případech jsou jednání žalobce přiřítatelná právnické osobě, za kterou v tu dobu žalobce jednal, a že se tedy nejedná o vlastní jednání žalobce, kterými by měl žalobce úmysl způsobit důsledky ve svém právním postavení. K tomu zdejší soud poznamenává, že nutnost rozlišování, zda určitá osoba jedná jako zástupce právnické osoby nebo zda jedná sama za sebe, je vzhledem k přiřítatelnosti právního jednání velmi důležitá. Tak například předseda představenstva akciové společnosti, který je současně i akcionářem oné společnosti, na zasedání valné hromady vyjádří nesouhlasný názor akciové společnosti k projednávanému bodu, i když on sám coby akcionář s návrhem souhlasí a bude hlasovat pro jeho přijetí. Není přitom pochyb, že v tu dobu tento akcionář vystupoval jako předseda představenstva akciové společnosti, tedy jako zástupce právnické osoby, a tedy nevyjadřoval svůj vlastní názor, nýbrž vyjadřoval názor, který je v zájmu oné akciové společnosti, k čemuž je ostatně coby její předseda představenstva povinen.

Vzhledem k tomu, že se nepodařilo prokázat, že by souhlas žalobce s převodem části podílu druhé žalované ve třetí žalované o velikosti 10 % byl dán, a to v jakékoli formě, nezbylo zdejšímu soudu než uzavřít, že takový souhlas žalobcem nebyl dán.

K tomu zdejší soud ještě na okraj poznamenává, že současná právní úprava neomezuje druhého manžela v jeho právu domáhat se neplatnosti jednání prvního manžela, které se týká jejich společného jmění pod sankcí prekluze. V posuzovaném případě se žalobce dovolával neplatnosti smlouvy z 12. března 2014, tedy právního jednání druhé žalované učiněné 12. března 2014, vůči prvnímu žalovanému již 7. července 2014 a u soudu potom 15. července 2014, což je podle zdejšího soudu v době přiměřené.

Vzhledem k tomu, že samotného převodu části podílu druhé žalované ve třetí žalované o velikosti 10 % se týkají dvě smlouvy, a to smlouva z 30. dubna 2012 a smlouva z 12. března 2014, kdy první z nich je smlouvou o uzavření budoucí smlouvy a kdy druhá z nich je samotnou smlouvou o převodu této části podílu, zjišťoval zdejší soud existenci souhlasu žalobce, coby manžela druhé žalované, pouze u smlouvy z 12. března 2014. Smlouva uzavřená 30. dubna 2012 je smlouva o uzavření budoucí smlouvy a ta souhlas žalobce, coby manžela druhé žalované, nevyžaduje. Smlouva o uzavření budoucí smlouvy totiž podle ustálené soudní judikatury sama o sobě nemá vliv na společné jmění manželů, tzn., že smlouva o uzavření

budoucí smlouvy sama společně jmění manželů nezmenší, ale ani nerozmnoží a ani žádnou jeho součást nezatíží (srov. rozsudek Nejvyššího soudu vydaný 26. března 2001 v právním případě vedeném pod spisovou značkou 33 Cdo 1079/1999). Avšak, samotný závěr, že smlouva uzavřená 30. dubna 2012 souhlas žalobce coby manžela druhé žalované nevyžadovala, nemá žádný vliv na závěr, že u smlouvy uzavřené 12. března 2014 se tento jeho souhlas vyžaduje, ani na závěr, že u smlouvy uzavřené 12. března 2014 tento jeho souhlas nebyl dán.

Jak plyne z těchto závěrů, představují smlouva o uzavření budoucí smlouvy a samotná smlouva o převodu podílu, coby ona *budoucí* smlouva, dvě různá právní jednání. A zatímco u smlouvy o převodu podílu se souhlas druhého manžela vyžaduje, tak u smlouvy o uzavření budoucí smlouvy souhlas druhého manžela potřeba není. Přitom platí, že byl-li druhým manželem udělen souhlas ke smlouvě o uzavření budoucí smlouvy, třebaže v případě této smlouvy není potřeba, nelze již z tohoto souhlasu bez dalšího dovozovat i jeho souhlas s uzavřením samotné smlouvy o převodu podílu. Na posuzovaný případ mají tyto závěry ten dopad, že ačkoliv lze z chování žalobce dovodit, že mu byla známá ujednání mezi prvním žalovaným a druhou žalovanou obsažená ve smlouvě z 30. dubna 2012, tedy ve smlouvě o uzavření budoucí smlouvy, a že s uzavřením této smlouvy souhlasil, tak že pouze z této skutečnosti nelze souhlas žalobce s uzavřením smlouvy o převodu podílu, a to ani v konkludentní formě, dovozovat, neboť z této skutečnosti lze dovodit pouze jeho souhlas se samotnou smlouvou o uzavření budoucí smlouvy, byť podle ustálené soudní judikatury není potřeba.

Dále soud ještě poznamenává, že souhlas žalobce s převodem části podílu druhé žalované o velikosti 10 % na prvního žalovaného nelze dovozovat z jeho jednání coby jednatele třetí účastnice navíc i z toho důvodu, že usnesením zdejšího soudu č. j. 73 Cm 218/2014-88 z 1. dubna 2014 bylo předběžným opatřením třetí účastnici uloženo umožnit prvním žalovanému řádný výkon práv společníka spojených s podílem o velikosti 10 % v rozsahu umožnit účastnit se jednotlivých zasedání valné hromady třetí účastnice a hlasovat na nich o jednotlivých návrzích, a že ta jednání žalobce coby jednatele třetí žalované současně představovala jednání v souladu s nařízeným předběžným opatřením, když jiné jednání by představovalo porušení práva.

Dále zdejší soud poznamenává, že při posuzování, zda je pro uzavření smlouvy z 12. března 2014 potřeba souhlas žalobce, coby manžela jedné smluvní strany – druhé žalované, a zda, v případě, že takový souhlas potřeba je, byl udělen, nehodnotil ani to, zda druhá žalovaná tuto smlouvu uzavřela dobrovolně nebo pod nátlakem, ani to, zda byly splněny předpoklady ujednané mezi prvním žalovaným a druhou žalovanou ve smlouvě z 30. dubna 2012, neboť se jedná o skutečnosti, jež se otázky řešené v tomto řízení netýkají a jež pro posouzení a rozhodnutí otázek v tomto řízení nejsou významné.

Protože se jedná o rozhodnutí, kterým se řízení u zdejšího soudu končí, postupoval zdejší soud současně i podle § 151 odst. 1 obč. soud. řádu a rozhodl o nákladech nákladů řízení. Rozhodl přitom podle § 142 odst. 1 obč. soud. řádu ve spojení s § 137 obč. soud. řádu a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce měl v právním případě plný úspěch a během řízení účastníkovi vznikly v souvislosti s účelným uplatňováním jeho práva náklady. Výši přitom určil podle § 137 odst. 1 obč. soud. řádu částkou 37.268 Kč, sestávající ze zaplaceného soudního poplatku za podanou žalobu ve výši 2.000 Kč, z odměny za jedenáct úkonů právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) adv. tarifu, 3x písemné podání nebo návrh ve věci samé podle § 11 odst. 1

písm. d) adv. tarifu, 7x účast na jednání před soudem podle § 11 odst. 1 písm. g) adv. tarifu) v celkové výši 2.500 Kč za každý úkon právní služby, tj. celkem 27.500 Kč, spolu s náhradou hotových výdajů za jedenáct úkonů právní služby v celkové výši 3.300 Kč a spolu s náhradou za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 30.800 Kč, tj. 6.468 Kč.

Toto právo na náhradu nákladů zdejší soud žalobci přiznal co do jedné poloviny vůči prvnímu žalovanému a co do jedné poloviny vůči druhé žalované. Neboť jednání obou žalovaných bylo příčinou, proč muselo být toto řízení zahájeno a proč v souvislosti s ním vzešly žalobci náklady. Vůči třetí žalované potom zdejší soud žalobci právo na náhradu nákladů nepřiznal s odkazem na § 150 obč. soud. řádu, neboť třetí žalovaná žádným svým jednáním nezapříčinila, proč muselo být toto řízení zahájeno, a neboť by bylo vůči ní nespravedlivé, kdyby i jí byla uložena povinnost k náhradě nákladů řízení vůči žalobci.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání k Vrchnímu soudu v Praze (§ 201 obč. soud. řádu), a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Odvolání se podává u Městského soudu v Praze.

V Praze, 1. června 2017

JUDr. Marie Tegérová v. r.
samosoudce

Za správnost:
Zuzana Kalná